

LÆS STARTEN AF ...

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

KAPITEL 1

2018

Atlanta, Georgia

Riley Blackthorne rullede med øjnene.

„Biblioteker og dæmoner,“ mumlede hun. „Jeg *forstår* virkelig ikke tiltrækningen.“

Ved lyden af hendes stemme hvædede den lille djævel fra sin plads på toppen af bogreolen. Så gav den Riley fingeren.

Bibliotekaren klukkede ad dens narrestreger. „Det har den gjort lige siden vi fandt den.“

De befandt sig på første sal af universitetets lovbibliotek omgivet af tunge bøger og arbejdsomme studerende. Eller de havde været arbejdsomme indtil Riley dukkede op. Nu iagttog de fleste af dem alt hvad hun foretog sig. *Indfange med tilskuere på* kaldte hendes far det. Det gjorde hende pinligt opmærksom på at hendes arbejdstøj – jeans, denimjakke og en lyseblå T-shirt – var totalt ulandsagtigt i forhold til bibliotekarens dystre, mørkeblå jakkesæt.

Kvinden viftede med en lamineret oversigt. Bibliotekarer elskede at katalogisere alting, selv helvedesyngel. Hun

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

studerede dæmonen nøje og konsulterede derefter oversigten. „Omkring syv centimeter høj, mokkafarvet hud og spidse ører. Helt sikkert en biblio-djævel. Nogle gange forveksler jeg dem med klepto-djævle. Vi har haft begge slags her før.“

Riley nikkede. „Biblio-djævle går efter bøger. I stedet for at stjæle ting holder de af at tisse på dem. Det er den store forskel.“

Som om den bare havde ventet på sit stikord sendte den anstødelige helvedes håndlanger en bue af selvlysende grøn urin i deres retning. Heldigvis havde dæmoner af denne størrelse tilsvarende småt udstyr hvilket betød en begrænset rækkevidde, men for en sikkerheds skyld tog de begge et skridt baglæns.

Stanken af gamle gymnastiksko bredte sig omkring dem.

„Det skulle efter sigende have en meget positiv effekt på bumser,“ spøjte Riley mens hun viftede en hånd foran ansigtet for at fjerne noget af lugten.

Bibliotekaren grinede. „Så det er derfor din hud er så glat.“

Normalt brokkede kunderne sig over hvor ung Riley var og stillede spørgsmålstejn ved hvorvidt hun virkelig var kvalificeret til at udføre jobbet, selv efter at hun havde vist dem sin licens som dæmonfangerlærling. Da hun blev sytten, havde hun håbet at noget af det ville stoppe, men så heldig var hun ikke. I det mindste tog bibliotekaren hende alvorligt.

„Hvor længe har den været her?“ spurgte Riley.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

„Ikke særlig længe. Jeg ringede med det samme så den har ikke nået at gøre nogen rigtig skade,“ rapporterede bibliotekaren. „Din far har fjernet dem for os før i tiden. Jeg er glad for at se at du følger i hans fodspor.“

Ja, klart. Som om nogen nogensinde kunne overtage Paul Blackthornes plads.

Riley strøg en vildfaren, mørkebrun hårtot om bag øret. Den løsnede sig med det samme igen. Hun fjernede hårspændet, snoede sit lange hår og fæstnede det igen så den lille dæmon ikke skulle binde knuder i det. Desuden havde hun brug for tid til at tænke sig om.

Det var ikke fordi hun var en total nybegynder. Hun havde indfanget biblio-djævlene før, bare ikke i et universitets lovbibliotek som var fyldt med professorer og studerende hvoraf sidstnævnte kategori omfattede et par seriøst lækre fyre. En af dem kiggede på hende og hun fortrød at hun var klædt på til jobbet, ikke elevatorblikket. Nervøst snoede hun stroppen på sin denimskuldertaske. Hendes blik flakkede mod en lukket dør nær ved. 'Sjældne bøger.' En dæmon kunne anrette meget skade derinde.

„Du kan forstå vores bekymring,“ hviskede bibliotekaren.

„Selvfølgelig.“ Biblio-djævlene hadede bøger. De fandt en umådelig glæde i at hærge bogreolerne mens de tisede, rev og flåede i alt. At reducere et helt rum fuldt af uvurderlige bøger og manuskripter til kompost måtte være en biblios vildeste drøm. Det ville sikkert endda kunne skaffe den lille djævel en forfremmelse hvis der altså fandtes sådan noget i Helvede.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Selvtillid betyder alt. Det var i hvert fald hvad hendes far altid sagde. Men det virkede meget bedre når han stod ved siden af hende.

„Jeg kan få den ud herfra. Ingen problemer,“ sagde hun. Endnu en strøm af bandeord blev sendt hendes vej. Dæmonens højfrekvente fistelstemme mindede om en mus der langsomt blev mast af en ambolt. Lyden gav hende altid ondt i ørerne.

Riley ignorerede djævelen og rømmede sig. Hendes hals var pludselig blevet tør som sandpapir. Så kastede hun sig ud i en opremsning af mulige konsekvenser ved hendes handlinger. Det var dæmonfangernes almindelige standardvendinger. Hun begyndte med den sædvanlige ansvarsfraskrivelse som var påkrævet før en af helvedes håndlangere blev fjernet fra et offentligt sted og som inkluderede klausuler om uventede konstruktionsmæssige skader og faren for djævlebesættelse.

Ulig de fleste kunder hørte bibliotekaren faktisk efter.

„Det der med djævlebesættelse, sker det virkelig?“ spurgte hun med store øjne.

„Åh, nej, ikke med de små. Men med større dæmoner, ja.“ Det var en af grundene til at Riley godt kunne lide at fange de små fyre. De kunne kradse, bide og tisse på én, men de kunne ikke suge ens sjæl ud og bruge den som boksebold resten af evigheden.

Hvis alle dæmoner var som disse små fyre, ville de ikke være noget problem. Men det var de ikke. Dæmonfangernes Lav klassificerede helvedesdjævlene i forhold til hvor snu

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

og hvor dødbringende de var. Denne dæmon var en kategori et: modbydelig, men ikke rigtig farlig. Kategori tre dæmoner var kødædende maskiner med ondskabsfulde kløer og tænder. Og helt i toppen lå kategori fem. En geo-djævel kunne fremkalde pludselige storme midt i indkøbscentre og forårsage jordskælv med bare et enkelt svirp af håndledet. Og det inkluderede ikke engang ærkedæmonerne der fik selv ens værste mareridt til at se tamme ud.

Riley vendte opmærksomheden mod den forhåndenværende opgave. Den bedste måde at uskadeliggøre en biblio-djævel var at læse for den. Jo ældre og mere kompakt teksten var desto bedre. Romancer ophidsede dem bare, så det var bedst at vælge noget virkelig kedeligt. Hun gravede rundt i skuldertasken og trak sit ultimative våben frem: *Moby Dick*. Bogen åbnede sig af sig selv på en grønplet side.

Bibliotekaren kiggede kort på teksten. „Melville?“

„Ja. Far foretrækker Dickens og Chaucer. For mig virker det bedst med Herman Melville. Han kedede røven ud af bukserne på mig i skolen. Han fik mig til at falde i søvn hver gang.“ Hun pegede op på dæmonen. „Han vil gøre det samme når han hører det her.“

„Eder tilbydes en velgerning, Blackthornes datter!“ lokkede dæmonen mens den kastede blikket omkring for at finde et gemmested.

Riley vidste hvordan det virkede: Hvis hun tog imod en tjeneste ville hun være forpligtet til at sætte dæmonen fri. At tage imod tjenester fra dæmoner var *så* meget imod reg-

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

lerne. Ligesom med kartoffelchips kunne man ikke stoppe efter en enkelt, og pludselig stod man foran Helvedes port og forsøgte at forklare hvorfor ens sjæl var forsynet med et kæmpe brændemærke der sagde 'Lucifers ejendom'.

„Aldrig,“ mumlede Riley. Efter at have rømmet sig begyndte hun at læse. „Kald mig Ishmael.“ Et højlydt støn kom fra reolen over hende. „For et par år siden – det betyder ikke noget hvor mange – havde jeg kun få eller slet ingen penge i mine lommer. Da der ikke var noget der interesserede mig specielt på land, tænkte jeg at jeg ville sejle lidt omkring og se den vandede del af verden.“

Hun fortsatte med sin tortur mens hun gjorde sit bedste for ikke at fnise. Der lød endnu en stønnen efterfulgt af et forpint udbrud. På nuværende tidspunkt ville dæmonen være godt i gang med at rive sig i håret hvis den havde noget. „Det er en metode jeg bruger til at holde det dårlige humør stangen, til at regulere cirkulationen med. Når jeg opdager at jeg begynder at vende mundvigene nedad, når min sjæl føles som en grå, regnfuld novemberdag ...“

Der lød et tydeligt bump da djævlens faldt bevidstløs om på metalhylden.

„Og dæmonfangeren scorer!“ jublede Riley. Efter at have kastet et hurtigt blik på den lækre fyr ved bordet i nærheden lod Riley bogen falde og fandt en kop i sin taske. På siden af det var en tegning af en dansende bjørn.

„Er det en tudkop?“ spurgte bibliotekaren.

„Jeps. De er fantastiske til sådan noget her. Der er huller i toppen så dæmonen kan trække vejret og det er meget

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

svært for dem at skrue låget af.“ Hun grinede bredt. „Og så hader de dem virkelig meget.“

Riley stillede sig på tæer, holdt dæmonen op i dens ene klobesatte fod og betragtede den forsigtigt. Nogle gange lod de bare som om de sov i et forsøg på at undslippe.

Den her var gået helt kold.

„Godt gjort. Jeg går over og skriver under på din rekvisition,“ sagde bibliotekaren og gik mod skranken.

Riley tillod sig at smile et lille selvtilfredst smil. Det var gået rigtig fint. Hendes far ville være virkelig stolt af hende. Da hun holdt dæmonen over tudkoppens åbning hørte hun en lav, uhyggelig latter. Sekundet efter ramte et pust af luft hende i ansigtet og fik hende til at blinke. Papirer blafrede på bordene. Med sin fars råd in mente holdt Riley opmærksomheden vendt mod dæmonen. Biblio-djæveln ville hurtigt komme til sig selv og når den gjorde, ville den gå amok. Da hun sænkede den ned i beholderen begyndte dæmonen at røre på sig.

„Du kan tro nej,“ sagde hun.

Brisen blev kraftigere. Papirerne raslede ikke længere, men blev fanget af vinden og blæst rundt i lokalet som rektangulære, hvide blade.

„Hey, hvad sker der?“ spurgte en af de studerende.

Der var en underlig lyd som noget der flyttede sig. Riley kiggede hurtigt op og bemærkede hvordan bøgerne begyndte at flyve ned fra hylderne én efter én. De hang i luften som helikoptere og skød så af sted i skæve vinkler. En af dem fór direkte hen over hovedet på en af de studerende

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

og han knaldede skinnebenet mod bordet i sit forsøg på at undgå at blive ramt.

Brisen voksede og susede rundt mellem reolerne som nattevinden i en skov. Der lød råb og den dæmpede lyd af løbende fødder på tæppe da de studerende hastede mod udgangene.

Biblio-djævelen rørte på sig, udspyede sjofelheder og fægtede med armene i alle retninger. Netop som Riley skulle til at recitere det ene Melvin-afsnit som hun havde lært udenad, hylede brandalarmen og overdøvede hende fuldstændig. En tung bog strejfede hendes skulder og sendte hende tumlende ind i reolen. Omtåget rystede hun på hovedet for at klare tankerne. Tudkoppen og låget lå for fødderne af hende. Dæmonen var væk.

„Nej! Lad være med det!“

Panikslagen ledte hun efter den. Gennem en malstrøm af bøger, papir og flyvende notesblokke fik hun endelig øje på djævelen der nærmede sig den lukkede dør som ledte ind til rummet med de sjældne bøger. Riley dukkede sig for at undgå at blive ramt af en serie registre der susede ned mod hende som en flok rasende måger, greb plastikkoppen og stak den i lommen på sine jeans.

Hun var nødt til at få den djævel ned i beholderen.

Til hendes rædsel svingede døren ind til rummet med de sjældne bøger op og en forvirret studerende kiggede ud på virvaret. Som om det var gået op for dæmonen at der ikke længere var noget der stod i vejen for den, satte den farten i vejret. Den sprang op på en stol som netop var blevet fri for

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

sin skrækslagne bruger og videre op på toppen af skranken. De små fødder gik som trommestikker. Dæmonen sprang ned fra skranken, eksekverede et rullefald og lagde an til en slutspurt mod den åbne dør, som en lillebitte footballspiller der var godt på vej til at løbe et touchdown.

Riley tromlede igennem alt og alle der stod i vejen. Hendes øjne var stift rettet mod den lille skikkelse der skyndte sig over gulvet. Da hun sprang over skranken hamrede noget ind i ryggen på hende og bragte hende ud af balance. Hun gik omkuld i et hav af blyanter, papirer og brevbakker. Der lød en flænsende lyd: Hendes jeans var ved at opgive gejsten.

Hun kom op på alle fire og kastede sig så frem mens hun strakte armene så langt de kunne nå. Højre hånds fingre lukkede sig om djævlens talje og hun trak den mod sig. Den skreg og vred sig og tisede, men hun løsnede ikke sit greb. Riley tog tudkoppen frem fra jeansene og proppede dæmonen ned i det. Med hånden trykket mod koppelens åbning rullede hun om på ryggen og lå et øjeblik og stirrede op i loftet. Rundt om hende blinkede lysene og alarmerne brægede. Hun havde hovedpine og hev efter vejret. Begge knæ sved hvor hun havde skrabet huden af dem.

Alarmerne stoppede brat og hun sukkede lettet. Den skræmmende latter lød igen. Hun så sig om for at finde ud af hvor den kom fra, men kunne ikke se nogen. Der lød en svag knirken fra den store bogreol til højre for hende. Rent instinktivt rullede Riley væk fra lyden og blev ved at rulle indtil hun stødte ind i et bordben. Med et anstrengt

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBET

metallisk hvin vippede hele bogreolen omkuld i en perfekt bue og ramte gulvtæppet hvor hun havde ligget for ganske få sekunder siden. Den sendte en bølge af bøger, papir og ødelagte bogrygge af sted. Pludselig faldt alt rodet i biblioteket til ro som om nogen havde slukket for en gigantisk vindturbin.

En stikkende smerte i håndfladen fik hende til at sætte sig op med et ryk så hun slog hovedet mod bordkanten.

„For fanden!“ bandede hun og skar ansigt. Dæmonen havde bidt hende. Hun rystede tudkoppen for at gøre djævelen forvirret og rejste sig så langsomt op. Verden snurrede rundt for hendes blik og hun var nødt til at støtte sig til bordet mens hun forsøgte at orientere sig. Ansigter begyndte at komme til syne omkring hende. De dukkede frem fra deres gemmesteder under borde og bag bogreoler. Et par af pigerne græd og en af de lækre fyre tog sig til hovedet og stønnede. Alle havde øjnene rettet mod hende.

Så gik det op for hende hvorfor de stirrede sådan. Hendes hænder var oversprøjtet med grønt tis og hendes yndlings-T-shirt havde også fået et par store stænk. Der var blod på hendes jeans, hun havde mistet den ene af sine tennissko og håret hang i en filtret klump over den ene skulder.

Blodet brændte i Rileys kinder. *Og dæmonfangeren fejler.*

Da dæmonen forsøgte at bide hende igen, rystede hun hidsigt tudkoppen og lod sine frustrationer gå ud over djævelen.

Den lo bare ad hende.

Bibliotekaren rømmede sig. „Du tabte det her,“ sagde

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

hun og rakte låget frem. Kvindens hår så ud som om det var blevet sat i en vindtunnel og hun havde en gul Post-it siddende på kinden: *Tandlæge, mandag kl. 10.*

Med rystende hånd tog Riley imod låget og forseglede dæmonen i tudkoppen.

Den råbte ukvemsord og gav hende fingeren med begge hænder.

I lige måde, idiot.

Bibliotekaren så ud over kaosset og sukkede. „Tænk at vi plejede at være bekymrede for sølvfisk.“

Riley så til med en barsk grimasse mens ambulancefolk rullede to studerende væk på bårer. Den ene havde fået halskrave på og den anden plaprede usammenhængende om verdens undergang. Mobiltelefoner brød med jævne mellemrum ud i et forvirrende kor af ringetoner i takt med at forældrene fik nys om katastrofen. Nogle af de studerende var vildt begejstrede og fortalte mor eller far hvor fedt det havde været og at de var ved at lægge videoer af det op på internettet. Andre var skræmt fra vid og sans.

Ligesom mig.

Det var ikke fair. Hun havde gjort alt rigtigt. Eller, ikke alt, men biblio-djævle var ikke psykokinetiske. Ingen kategori et dæmon havde kræfter til at starte en stormvind, men på en eller anden måde havde den alligevel gjort det. Der kunne i princippet have været en anden dæmon i biblioteket, men de arbejdede aldrig i hold.

Hvem var det så der lo ad mig? Hun lod langsomt øjnene

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

glide over de tilbageværende studerende. Ingen anelse. En af de lækre fyre var ved at stoppe bøger i sin rygsæk. Da hun fangede hans blik, rystede han bare misbilligende på hovedet som om hun var et uartigt pattebarn.

Rige stodder. Det måtte han være hvis han stadig gik på universitetet.

Hun gravede lidt rundt i sin skuldertaske, fandt en varm sodavand frem og tog adskillige lange drag af den. Den gjorde det ikke af med smagen af gammelt papir bagest i halsen. Da hun lagde flasken tilbage i tasken, stak det igen voldsomt i dæmonbiddet. Det var begyndt at hæve og fik hendes arm til at dunke smertefuldt hele vejen op til albuen. Hun vidste at hun burde behandle det med vievand, men betjentene havde sagt at hun ikke måtte gå nogen steder og hun tvivlede stærkt på at biblioteket ville værdsætte at hun gjorde deres gulvtæppe vådt.

I det mindste stillede betjentene hende ikke længere spørgsmål. En af dem havde prøvet at true hende til at afgive forklaring, men det havde bare gjort hende vred. For at lukke munden på ham havde hun ringet til sin far. Hun havde fortalt ham at noget var gået galt og derefter rakt telefonen videre til betjenten.

„Mr. Blackthorne? Vi har et problem her,“ vrissede han.

Riley lukkede øjnene. Hun forsøgte ikke at lytte til samtalen, men det viste sig at være umuligt. Da betjenten begyndte at skabe sig, svarede hendes far igen med sin ’der ønsker du ikke at bevæge dig hen’-stemme. Han havde finpudset den i sin tid som skolelærer når han stod over

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

for rapkæftede teenagere. Åbenbart bukkede universitetsbetjente også under for *stemmen*. Betjenten mumlede en undskyldning og rakte hende telefonen.

„Far? Jeg er virkelig ked af det ...“ Tårerne begyndte at presse sig på. Under ingen omstændigheder ville hun give sig til at græde foran en betjent så Riley vendte ryggen til ham. „Jeg ved ikke hvad der skete.“

Der var fuldkommen stille i den anden ende af linjen. *Hvorfor siger han ikke noget? Åh, han må være aldeles rasede. Jeg er så færdig.*

„Riley ...“ Hendes far tog en dyb indånding. „Er du sikker på at du ikke er kommet noget til?“

„Ja.“ Der var ingen grund til at fortælle ham om biddet, det ville han tids nok få at se.

„Bare du er okay, det er det eneste der betyder noget.“

Af en eller anden grund troede Riley ikke at universitetet ville være helt så tilgivende.

„Jeg kan ikke slippe væk herfra så jeg sender nogen hen efter dig. Jeg vil ikke have at du tager bussen, ikke efter det her.“

„Okay.“

Mere stilhed mens sekunderne langsomt tikkede forbi. Hun fik en knugende fornemmelse i brystet.

„Riley, uanset hvad der sker så elsker jeg dig. Husk det.“

Riley måtte blinke kraftigt for at holde tårerne tilbage da hun pakkede mobilen ned i skuldertasken igen. Hun vidste hvad hendes far tænkte: Hendes lærlingelicens var fortid.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Men jeg gjorde ikke noget forkert.

Bibliotekaren knælede ved siden af hendes stol. Hendes hår var blevet børstet tilbage på plads og tøjet var bragt i orden. Riley misundte hende. Verden kunne gå til grunde og alligevel ville hun altid se nydelig ud. Måske var det en speciel bibliotekarting, noget de lærte i skolen.

„Vær sød at skrive under på den her,“ sagde kvinden.

Riley forventede at se en lang liste over skaderne og at hun var ansvarlig for at betale for dem. I stedet var det en rekvisition på en dæmonjernelse. Den som en dæmonfanger underskrev, når arbejdet var udført.

„Men ...“ begyndte Riley.

„Du fangede den,“ sagde bibliotekaren og pegede på tudkoppen på bordet. „Desuden kiggede jeg på dæmonoversigten. Det her var ikke bare en af de små fyre, vel?“

Riley rystede på hovedet og skrev under på formularen selvom hendes fingre var helt følelsesløse.

„Godt.“ Bibliotekaren strøg en tot af Rileys filtrede hår tilbage og sendte hende et tøvende smil. „Du skal ikke være bekymret. Det skal nok gå.“ Så var hun væk.

Rileys mor havde sagt det samme lige før hun døde. Det samme havde hendes far lige efter at deres lejlighed var gået op i flammer. Voksne opførte sig altid som om de kunne ordne alting.

Men det kan de ikke. Og det ved de godt.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

KAPITEL 2

Denver Beck var blevet tvunget til at vente uden for biblioteket og han sukkede langtrukket mens han lod en hånd glide igennem sit korte, lyse hår. Hans mentors datter var lige røget øverst på listen over største lærlingebommerter i historien. Det gik ham på, ikke kun på grund af al den ballade som hun ville få fra Dæmonfangernes Lav, men også fordi det altid havde været *hans* tvivlsomme ære at ligge der. Hvem skulle have troet at hun kunne overtrumfe hans mareridtsagtige indfangning af en pyro-djævel på et trafikcenter midt i myldretiden? Det havde været en katastrofe som ikke bare havde krævet et besøg af brandvæsnet, men også beredskabets særlige afdeling for farlige substanser.

„Men på en eller anden måde klarede du det, tøs,“ mumlede Beck med sin glatte, drævende Georgia-accent. Han rystede modløst på hovedet. „Shit, hun får en allerhelvedes ballade for det her.“

Han rullede med skuldrene i et forgæves forsøg på at slippe af. Han havde været anspændt lige siden Paul ringede og sagde at Riley var i vanskeligheder. Beck havde allerede været på vej til biblioteket før samtalen var forbi.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Det skyldte han Paul Blackthorne.

Da betjentene havde forbudt ham at gå ind i biblioteket, havde han i stedet ventet utålmodigt mens han snakkede med nogle af de studerende der havde været indenfor under indfangningen. Det havde været nemt nok at indsamle information. Han var på alder med de fleste af dem. Et par af dem fortalte at de havde set Riley indfange en lille dæmon, men ingen af dem havde været på det rene med hvad der var sket efterfølgende.

„Der er noget muggent ved det her,“ mumlede Beck til sig selv. En biblio-djævel kunne lave et allerhovedes kaos, men det krævede som regel ikke paramedicinere.

Et par studiner gik forbi mens de kiggede efter ham. De kunne åbenbart lide hvad de så. Han lod en hånd løbe over skægstubbene på hagen og smilede tilbage. Men nu var ikke det rigtige tidspunkt til at lægge den slags planer. I hvert fald ikke før han havde fået vished om at Riley var okay.

„I ser godt ud,“ råbte han efter dem og høstede et par smil. En af dem blinkede endda til ham.

Oh, yeah, virkelig godt.

En universitetsbetjent kom hen i nærheden af ham. Det var ham der havde sagt at han ikke måtte gå indenfor. De havde haft en kort, ophedet ordveksling, men Beck havde besluttet sig for ikke at tage chancen. Han kunne ikke hente Pauls datter hvis han sad på bagsædet af en politibil med håndjern på.

„Må jeg gå ind nu?“ råbte Beck.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

„Ikke endnu,“ svarede betjenten bistert.

„Hvad med dæmonfangeren? Er hun okay?“

„Ja. Hun skal nok snart komme ud. Jeg fatter ikke hvordan I kan finde på at sende en pige ind efter de bæster.“

Betjenten var ikke den eneste der tænkte i de baner.

„Det er ikke lovligt hvis hun bliver udspurgt uden at der er en ældre dæmonfanger til stede,“ advarede Beck.

„Ja, ja. Det er jeres regler, ikke vores,“ svarede manden.

„Det er ikke noget vi bekymrer os om.“

„Indtil I har en dæmon hængende i røven, så kan I sgu ikke få fat i os hurtigt nok.“

Betjenten fnyste og satte hænderne i siden. „Jeg fatter bare ikke hvorfor I ikke gør det af med dem ligesom de der dæmonjægere gør. I ligner sgu en flok tøsedrenge med alle jeres små sfærer og plastikkrus.“

Fornærmelsen fik Beck til at rejse børster. Hvor mange gange havde han ikke forsøgt at forklare forskellen mellem dæmonfangere og dæmonjægere? At indfange en dæmon krævede talent. Vatikandrengene var ligeglade, de gik efter ildkraft. For jægerne var en god dæmon en død dæmon. De havde ikke brug for talent. Der var også andre forskelle, men det var i grove træk hvad der skilte dem. Det fattede de fleste bare ikke.

Beck opsummerede. „Vi har evner. De har våben. Vi har brug for talent. Det har de ikke.“

„Jeg ved ikke rigtig. De ser sgu forbandet godt ud i den der tv-serie.“

Beck vidste godt hvilken serie betjenten talte om. Den

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

hed *Dæmonland* og glorificerede virkelig dæmonjægerne.

„Den serie har fået det helt galt i halsen. Jægerne har ikke piger på deres hold. De lever som munke og har omtrent lige så meget humor som en vagthund.“

„Jaloux?“ drillede betjenten.

Var han? „Aldrig. Når jeg er færdig med dagens arbejde, kan jeg gå ud og få en øl og samle en lækker pige op. Det kan de fyre ikke.“

„Gør du grin med mig?“

Beck rystede på hovedet. „Det er overhovedet ikke som på tv.“

„Pokkers,“ mumlede betjenten. „Og her gik jeg og troede at det hele handlede om sild og fede biler.“

„Niksen. Nu ved du hvorfor jeg er dæmonfanger.“

Becks jakkelomme brød ud i sang. *Georgia on My Mind!* svævede ud over parkeringspladsen. Det skaffede ham et par nysgerrige blikke.

„Paul,“ sagde Beck uden at bekymre sig om at kigge på telefonens display først. Det kunne næsten ikke være andre end tøsens far.

„Hvad skete der?“ spurgte manden med nervøs stemme.

Beck gav ham en hurtig gennemgang af situationen.

„Ring til mig med det samme hun kommer ud,“ insisterede Paul.

„Det skal jeg nok. Fik du indfanget den pyro?“

„Ja. Jeg ville ønske at jeg kunne smutte herfra, men jeg bliver nødt til at gøre det færdigt.“

„Bare rolig. Jeg skal nok holde øje med det hele for dig.“

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

„Tak, Denver.“

Beck slukkede telefonen og stak den tilbage i jakkelommen. Han havde hørt bekymringen i sin vens stemme. Paul var fanatisk når det gjaldt om at passe på sine lærlinge og endnu mere når det gjaldt hans datter. Det var derfor han oplærte hende i snegletempo. Han håbede at hun ville skifte mening og vælge en mindre farlig levevej. Som for eksempel linedanser.

Den går ikke. Han havde sagt det til Paul utallige gange, men han ville ikke lytte. Riley ville blive dæmonfanger hvad enten hendes far billigede det eller ej. Hun var lige så stædig som sin mor.

Becks opmærksomhed blev fanget af en tv-journalist og hans team der stod og ventede ved indgangen til bygningen. Han kendte godt reporteren, George et eller andet. Det var ham der havde dækket Becks katastrofe. Medierne elskede alt hvad der havde med dæmonindfangning at gøre så længe det gik galt. En uproblematisk indfangning i en gyde ville aldrig blive båndet. Helvedesdjævle der gik bersærk på en togstation eller i et lovbibliotek derimod kunne de ikke få nok af.

En enlig skikkelse skilte sig ud fra mylderet. Der gik et øjeblik før Beck genkendte hende. Med helt hvide knoer knugede Riley sin skuldertaske ind til sig som om den indeholdt den britiske dronnings kronjuveler. Hendes kastanjebrune hår var et filtret rod og hun haltede en smule. Selvom hun var dækket af en denimjakke kunne han se at hun havde fået fylde på steder som ville få drengene til at

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

drømme om hende om natten. Hun virkede højere nu, måske ti centimeter lavere end hans egne en meter og firs. Hun var ikke så meget et barn længere. Mere en ung kvinde.

For fanden, tøs, du kommer til at knuse mange hjerter.

Da journalisten gik målrettet frem mod hende var Beck straks på vagt og han overvejede hvorvidt han ville blive nødt til at lægge sig imellem. Riley rystede på hovedet ad reporteren, skubbede mikrofonen væk fra ansigtet og fortsatte med at gå.

Klog pige.

Han kunne se det i samme sekund hun fik øje på ham. Hendes ansigtsudtryk blev stenhårdt. Det var ingen overraskelse. Da hun var femten havde hun været helt skudt i ham selvom han var fem år ældre. Han havde lige påbegyndt sin lærlingetid hos hendes far så han havde gjort det eneste fornuftige. Han havde undgået pigebarnet i håbet om at hun ville kaste sin kærlighed på en anden. Det havde hun, men den historie havde ikke nogen lykkelig slutning. Riley var kommet sig over sin ungdomsforelskelse, men ikke sine sårede følelser. Det hjalp heller ikke at han tilbragte mere tid sammen med hendes far end hun selv gjorde.

Han tændte for mobiltelefonen og ringede til Paul. „Hun er okay.“

„Gudskelov. De har indkaldt til krisemøde i Lavet. Advar hende om hvad hun har i vente.“

„Det skal jeg nok.“ Beck stak mobilen i jakkelommen.

Riley stoppede et par meter væk og hendes øjne blev

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

smalle da hun så ham. Der var en flænge i det ene bukseben, et knaldrødt mærke på hendes kind og grønne strejfe på hendes ansigt, tøj og hænder hvor dæmonen havde mærket hende. Hun manglede den ene ørering.

Beck havde to muligheder her: sympati eller sarkasme. Hun ville ikke tro på det første, ikke fra ham, så der var kun det andet tilbage.

Han brød ud i et drillende smil. „Jeg er sgu imponeret, pigebarn. Hvis du kan lave så meget ravage når du går efter en etter, kan jeg slet ikke vente med at se hvad du har i tanker for en femmer.“

Hendes mørkebrune øjne skød lyn. „Jeg er ikke et barn.“

„Det er du ifølge min kalender,“ sagde han og viftede hende over mod sin gamle Ford pickup. „Hop ind.“

„Jeg hænger ikke ud med knarke,“ bed hun igen.

Det tog Beck et øjeblik at dechifrere fornærmelsen. „Jeg er ikke gammel.“

„Så hold op med at opføre dig som om du er.“

Han kunne se at hun ikke havde tænkt sig at rokke sig så meget som en millimeter. „Der er krisemøde i Lavet,“ forklarede han.

„Hvorfor er du der så ikke?“

„Vi vil begge to være på vej derhen lige så snart du hopper ind i den forbandede bil.“

Forståelsen gryede i hendes blik. „Handler mødet om mig?“

„Hallo? Hvem ellers?“

„Åh ...“

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Da hun rakte efter dørhåndtaget, tøvede hun. Problemet gik op for Beck da han så hvordan hun holdt sin hånd. „Bed dæmonen dig?“ Et modstræbende nik. „Har du behandlet det?“

„Nej. Og lad være med at hakke på mig. Det har jeg ikke brug for lige nu.“

Knurrende gravede Beck rundt i sin dæmonfangertaske på forsædet. Han trak en halvlitersflaske med vievand samt en forbindelse frem og gik rundt om pickuppen.

Riley lænede sig op ad døren. Hendes trætte øjne fokuserede ikke rigtig på noget. Hun var begyndt at skælve nu, ikke så meget af kulde som på grund af oplevelsen.

„Det her kommer til at gøre ondt.“ Han gjorde et kast med hovedet mod nyhedsreporteren. „Det er bedst hvis du ikke laver alt for meget larm. Vi har ikke lyst til at de kommer herhen.“

Hun nikkede og lukkede øjnene mens hun forberedte sig. Han vendte blidt hendes hånd og inspicerede såret. Det var dybt, men det var ikke nødvendigt at sy det. Dæmonens tænder havde mere skåret end flået. Vievandet var lige det der skulle til og så skulle det nok hele fint.

Riley krympede sig og bed tænderne hårdt sammen da den hellige væske ramte såret. Den boblede og fordampede som en slags overnaturlig brintoverilte og fjernede den dæmoniske infektion. Da væsken var fuldstændig fordampet, kastede han et hurtigt blik på hendes ansigt. Hendes øjne var åbne nu, og fugtige, men hun havde ikke sagt et pip.

Hårdfør, ligesom sin far.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Et par hurtige omviklinger med forbindingen, en smule tape og det var overstået.

„Det burde kunne gøre det,“ sagde han. „Ind med dig.“

Han syntes at han hørte et modstræbende 'tak' da hun klatrede ind i pickuppen, stadig med skuldertasken knuget ind til sig. Beck sprang ind, trykkede dørlåsen i med albuen og startede motoren. Han skruede varmen op på højeste niveau. Han ville komme til at koge, men tøsen havde brug for varmen.

„Bruger du virkelig den der tingest?“ spurgte hun og pegede med en halvgrøn finger på stålrøret der stak op af sportstasken som stod på sædet mellem dem.

„Ja da. Den er praktisk til treere når de bliver voldelige. Og den er virkelig god hvis de stikker en klo i én.“

„Hvordan?“ spurgte hun med rynkede bryn.

„Man kan bruge den som en slags vægtstang til at skubbe djævlens væk. Selvfølgelig river det så kloen ud, men det er for det bedste. I værste fald brækker kloen af inde i én og ens krop begynder at rådne op indefra.“ Han holdt en kort kunstpause. „Det bliver til sådan noget rigtig ulækert, brunt snask.“

Han havde været malerisk med vilje for at prøve hende af. Hvis hun var sart, kunne hun lige så godt give op nu. Han ventede på hendes reaktion, men der kom ingen.

„Hvad skete der derhenne?“ spurgte han.

Riley vendte sig mod vinduet mens hun holdt forsigtig om sin skadede hånd.

„Okay, så lad være at fortælle mig det. Jeg tænkte bare

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

at vi kunne vende det i fællesskab og finde ud af hvor det gik galt. Jeg har haft røven på komedie i Lavet tilstrækkelig mange gange til at jeg burde kunne give dig et par tips med på vejen.“

Hendes skuldre rystede voldsomt og et øjeblik troede han at hun ville begynde at græde.

„Jeg gjorde alt sådan som jeg skulle,“ hviskede hun hæst.
„Så fortæl mig hvad der skete.“

Han lyttede opmærksomt mens hun fortalte ham hvordan hun havde indfanget biblio-djævlen. Tøsen havde virkelig gjort næsten alt rigtigt.

„Du sagde at bøgerne fløj rundt over det hele?“ forhørte han sig.

„Ja, og bogreolen rev sig fri af væggen. Jeg troede at den ville mase mig til plukfisk.“

Becks mave trak sig sammen i én stor knude. Der var noget helt forkert ved det her. For at berolige sine nerver forsøgte han at komme i tanke om hvordan Paul havde taget sig af ham efter trafikcenterepisoden da han troede at hans karriere var forbi. „Hvad ville du gøre anderledes næste gang?“

Rileys fugtige øjne blev rettet mod ham. „Næste gang? Vær nu realistisk. De smider mig ud af Lavet og vil grine ad det flere år efter. Far er så skuffet. Jeg har ødelagt det hele. Vi vil ikke kunne betale ...“ Hun så væk, men ikke før han nåede at fange et glimt af en enkelt tåre der trillede ned ad hendes forrevne kind.

Lægeregningerne. Dem der var tilbage efter Rileys mors

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

død. Ud fra hvad Paul havde fortalt ham kunne de knap nok få det til at løbe rundt. Det var grunden til at de boede i en luset røveljighed der engang havde været hotelværelse og grunden til at Riley anstrengte sig til det yderste for at lære faget. Grunden til at Paul var nødt til at tage alle de dæmonfangerjob han kunne finde, så han kunne tjene penge selvom det gik ud over den tid han havde sammen med sit eneste barn.

En bekymret stilhed sænkede sig mellem dem mens Beck koncentrerede sig om trafikken og hvad denne aften måtte bringe. Dæmonfangerne var ikke glade for forandringer, og at have en pige blandt deres egne pissede slet og ret mange af dem af. Riley ville blive nødt til at snakke det igennem og komme sig over sin skyldfølelse inden mødet. Ellers ville de æde hende råt.

Efter at have dyttet af en rusten MINI Cooper der pludselig afskar ham vejen, drejede han af mod centrum. Krydset foran dem var et virvar af cykler og scootere. En fyr skubbede en indkøbsvogn propfuld af gamle dæk foran sig og en gut på rulleskøjter gled igennem trafikken som en anden racerfører med håret blafrende efter sig. Nu om stunder brugte folk alt hvad de kunne finde for at komme omkring i byen. De vanvittig høje benzinpriser gjorde at selv heste gav mening igen.

Det største problem var den tomme luft over krydset: trafiklysene var væk.

„Hvis de bliver ved sådan her er der snart ikke et eneste lys tilbage i byen,“ klagede Beck.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

De fleste af dem var blevet stjålet og solgt som skrot af metalturve. Det krævede en god portion mod at klatre op i de tingester midt om natten og demontere dem. En gang imellem gik det galt og en tyv endte som en fedtet plet på vejen, begravet under en klump sammenfiltret metal.

Ligesom med så meget andet vendte byrådet det blinde øje til tyverierne og sagde at de ikke havde råd til at erstatte alle de manglende lys. Der var for meget andet at bekymre sig om i denne korrupte hovedstad med fem millioner sjæle.

Beck var lige ved at ramme en idiot på en knallert og kom så endelig igennem krydset. Hans hænder knugede hårdere om rattet end det egentlig var nødvendigt.

Snak med mig, pigebarn. Du kan ikke klare det her alene.

Riley slog solskærmen ned og stirrede i det revnede spejl.

„Hold da kæft,“ sagde hun. Han betragtede hende ud af øjenkrogen mens hun forsigtigt rørte ved de grønne områder hvor dæmontisset havde farvet hendes hud.

„Det forsvinder om et par dages tid,“ sagde Beck i et forsøg på at være hjælpsom.

„Det skal være væk inden i morgen aften. Jeg skal i skole.“

„Bare sig til dem at du er dæmonfanger. Det burde imponere dem.“

„Forkert! Tricket er at tilpasse sig, Beck, ikke at lyse som en radioaktiv frø.“

Han trak på skuldrene. Han havde aldrig tilpasset sig og forstod ikke hvorfor det betød så meget. Men det gjorde det måske for piger.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Riley drejede spejlet og begyndte at rede uglerne ud af sit filtrede hår. Tårer sprang frem i hendes øjne mens hun trak kammen gennem sit lange hår. Det tog tid at blive præsentabel. Hun tog lidt lipgloss på, men besluttede sig så åbenbart for at det ikke stod godt til de grønne pletter og tørrede den af med en serviet.

Først derefter kiggede hun på ham og tog en dyb indånding.

„Jeg skulle have ... behandlet døråbningen ind til de sjældne bøger med vievand. På den måde ville dæmonen ikke kunne trænge derind hvis den slap fri.“

„Lige præcis. Ikke at beskytte det rum er, så vidt jeg kan se, den eneste fejl du lavede. At være en god dæmonfanger handler om at lære af sine fejltagelser.“

„Men *du* lærer det aldrig,“ snappede hun.

„Det er muligt, men det er ikke mig der skal stå skoleret foran Lavet her til aften.“

„Tak, det havde jeg helt glemt,“ sagde hun. „Hvorfor fløj bøgerne rundt over det hele?“

„Jeg synes det lyder som om biblio-djævlen fik hjælp.“

Hun rystede på hovedet. „Far siger at dæmoner ikke arbejder sammen, at de højere klassificerede djævle synes at de små bare er irritationsmomenter, ligesom kakerlakker.“

„Det gør de også, men jeg tør vædde på at der var en anden dæmon et sted på biblioteket. Kunne du lugte svovl?“ Riley trak på skuldrene. „Var der nogen der holdt øje med dig?“

Hun udstødte en bitter latter. „Det gjorde de alle, Beck.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Hver eneste af dem. Jeg lignede en komplet idiot.“

Han havde selv prøvet det ofte nok til at vide hvordan det føltes, men det var ikke det der var problemet. Hvorfor legede en højt rangerende dæmon kispus med en dæmonfangerlærling? Hvad var pointen? Hun var ikke nogen reel trussel for Helvede.

I hvert fald ikke endnu.

Riley havde trukket sig ind i sig selv igen og sad nu og stirrede ud ad sideruden mens hun pillede ved stroppen på sin skuldertaske. Beck havde en masse ting som han gerne ville sige – som for eksempel at han var stolt af hende fordi hun var så fattet. Paul sagde altid at måden en dæmonfanger håndterede de ubehagelige situationer var et klart vidnesbyrd om hvor god dæmonfangeren var. Men det ville ikke være til nogen nytte at fortælle Riley det. Hun ville kun tro det hvis hun hørte det fra sin far, ikke hvis det kom fra én som hun betragtede som sin fjende.

De kom forbi en lang kø af folk der ventede på at det blev deres tur til at få et måltid mad i suppekøkkenet på Jimmy Carter Biblioteket. Køen var ikke blevet kortere i løbet af den sidste måned hvilket betød at økonomien ikke var blevet bedre. Nogle skød skylden for byens finansielle problemer på dæmonerne og deres luskede mester. Beck mente at skylden var politikernes fordi de havde for travlt med at tage imod bestikkelse til at gøre deres arbejde. På mange måder var Atlanta ved at gå ad helvede til. Og af en eller anden årsag mente han ikke at Lucifer havde nogen indvendinger.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Et par minutter senere parkerede han på en losseplads-lignende grund over for Tabernaklet og slukkede motoren. Han var vant til at få skældt huden fuld, men det var pigebarnet ikke. Hvis han på nogen som helst måde kunne have taget hendes plads her til aften, ville han have gjort det uden at blinke. Men sådan fungerede det ikke når man var dæmonfanger.

„Lad dæmonen blive her,“ rådede han. „Læg ham under sædet.“

„Hvorfor? Jeg vil ikke miste ham,“ sagde hun med rynkede bryn.

„Der vil være en beskyttende ring af vievand rundt om mødestedet. Han kommer til at rive sig selv i stumper og stykker hvis du forsøger at krydse den med ham i tasken.“

„Åh.“ Før ethvert møde i Lavet lavede en lærling en stor cirkel med vievand, en beskyttende ring, der fungerede som en hellig barriere mod alt dæmonisk. Dæmonfangerne holdt deres møder inde i cirklen. Beck havde ret, biblio-djævelen ville ikke kunne krydse den ring. Hun tog tudkoppen frem, strammede låget og gjorde som han havde foreslået.

„Og lige et godt råd: Lad være med at pisse dem af.“

Riley stirrede vredt på ham. „Det gør du altid.“

„Reglerne er anderledes for mig.“

„Fordi jeg er en pige, har jeg ret?“ Da han ikke svarede spurgte hun igen, denne gang mere krævende. „Har. Jeg. Ret?“

„Ja,“ indrømmede han. „Bare vær opmærksom på det når

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

du går ind.“

Hun hoppede ud af bilen, slog låsesplitten ned med sin raske hånd og hamrede døren i så hårdt at det fik hans tænder til at rasle.

En grøn finger pegede anklagende på ham i samme øjeblik han steg ud.

„Jeg giver ikke op. Jeg er Paul Blackthornes datter. Selv dæmonerne ved hvem jeg er. En dag vil jeg være lige så god som min far og det må dæmonfangerne bare lære at leve med. Det inkluderer også dig, makker.“

„Kender djævlene dit navn?“ spurgte Beck overrasket.

„Hallo! Det var det jeg sagde.“ Hun rettede ryggen, klar til kamp. „Lad os så få det overstået. Jeg har lektier der skal laves.“

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÅBT

KAPITEL 3

Riley tøvede på fortovet. Hun rystede indvendigt. Hendes udbrud havde kostet den smule energi hun havde haft tilbage. Hun havde brug for noget at spise og en lang lur, men først var der Lavet at slås med. Hun kunne allerede se deres overlegne smil for sig og høre deres gammelmandslatter. Og så var der de grove vittigheder. Dem var de virkelig gode til.

Det har jeg ikke fortjent. De andre lærlinge lavede også fejl, men de havde aldrig været årsag til et krisemøde i Lavet.

Solen var på vej ned og et øjeblik kunne hun holde fast i forestillingen om at der ikke stod en skuffet far og ventede på hende indenfor i bygningen. Hendes næse opfangede den fristende duft af stegt kød. Røg steg op i tynde, snoede faner fra adskillige bål på den anden side af gaden i Centennial Park. Græsset var plettet af flerfarvede telte hvilket fik parken til at ligne en slags moderne middelaldermarked. Et virvar af mennesker vandrede omkring mens sælgerne råbte til dem fra deres pladser bag de bugnende borde. Hun kunne høre en dyb stemme annoncere at han

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÅBT

havde friskbagt brød til salg.

Man kaldte stedet Terminus Market efter byens oprindelige navn. I starten havde det kun været åbent i weekenderne, men nu var det en permanent affære. Markedet blomstrede i takt med at det gik værre og værre for økonomien, og det udfyldte det tomrum som de normale butikker efterlod sig når de måtte dreje nøglen om. Man kunne højst sandsynligt købe eller bytte sig til alt, lige fra levende høns til magiske remedier, som for eksempel de sfærer som dæmonfangerne brugte. Hvis sælgeren ikke lige havde det man stod og manglede, kunne han skaffe det til dagen efter uden at der blev stillet yderligere spørgsmål.

„Det er et tegn på de tider vi lever i,“ sagde Beck stille. „Ikke at det er i orden.“

Hendes opmærksomhed blev fanget da hun så hans rynkede bryn, og hun fulgte hans blik. Der var en død fyr på fortovet belæst med pakker fra markedet. Han havde rent tøj på og hans hår var pænt redt, men det var tydeligt at han var død. Den blege, grå hudfarve og det sløve ansigtsudtryk afslørede dem hver gang. Han stod et par skridt bag sin 'ejer', en kvinde i trediverne med jordbærblond hår. Hun var iført et par designerjeans med ordene 'Smart Bitch' skrevet med similisten over bagdelen. Alt ved hende skreg bare penge og det gjaldt også bilen. Der var ingen solceller på taget hvilket betød at hun var ligeglad med hvor meget en liter benzin kunne koste. Ingen buler eller rust. Den var ren og ny.

Hun får sikkert den døde fyr til at vaske den.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Ud fra hvad Riley havde hørt, var et 'kadaver' ikke ligesom zombierne i film, men bare en trist påmindelse om et tidligere liv. De var de perfekte tjenestefolk for folk med penge. De bad aldrig om ferie og de havde ikke krav på løn. Når først en nekromantiker havde hevet et lig op af graven, var det funktionsdygtigt i hen ved et års tid. Det var ulempen ved de forbedrede balsamerings teknikker. Når det ikke længere var brugbart, blev det begravet igen, hvis ellers ejeren havde en smule medfølelse. Hvis ikke blev kadaveret bare efterladt i en container et sted.

„De er ikke andet end slaver,“ sagde hun. „Man burde kunne hvile i fred når man først er død.“

„Amen.“ Beck rømmede sig. „Men det behøver du ikke at bekymre dig om. Når først en dæmonfanger er blevet tygget godt og grundigt igennem af en dæmon, er nekroerne ikke længere interesseret i dem.“

Det var i det mindste gode nyheder.

Riley så til mens kadaveret lagde pakkerne ind i bilens bagagerum. Da han var færdig, satte han sig ind på bagsædet. De var gode til simple opgaver og at køre bil var ikke en af dem.

Riley vendte sig tilbage mod deres bestemmelsessted. Tabernaklet var bygget af røde mursten og havde over et århundrede på bagen. Det havde været en baptistkirke og derefter en koncertsal. Hun havde været til en koncert her med Alter Bridge for at fejre sin fars femogtredive års fødselsdag. Det var dengang de stadig boede i Buckhead og hendes mor stadig var i live. Dengang begge hendes for-

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

ældre havde været skolelærere i en rigtig skole og alt havde været godt.

Beck tøvede ved indgangen og lænede sig mod et reb der tjente som gelænder. Dem af metal var for længst væk. Stadig med sportstasken i den ene hånd vendte han sig mod hende. Hans ansigtsudtryk var usædvanlig højtideligt.

„Det er ikke kun fordi du er pige,“ sagde han med lav stemme. Han tænkte stadig på deres tidligere samtale. „Mange af de fyre er ved at blive gamle og de er ikke glade for at konkurrere med unge dæmonfangere.“

„Som dig?“

Han nikkede. „Forvent ikke at du kommer til at more dig, okay? Men lad dem heller ikke skubbe rundt med dig. Det var en god indfangning som gik galt. Det er sket for os alle. Lad dem ikke påstå noget andet.“

Så efterlod han hende på gaden og lagde afstand imellem dem som om han ikke ønskede at blive set sammen med hende.

Kryb.

Hendes far ventede inde i den bygning. Hvad ville han sige? Ville han fortælle Lavet at han havde taget fejl, at hun alligevel ikke var egnet som dæmonfanger? Eller ville han forsøge at forsvare hende?

Hvis han gør, vil de riste ham over en sagte ild.

Den tanke satte skub i hende. Hendes far skulle ikke stå ansigt til ansigt med dem alene. Det her var *hendes* fejl, ikke hans.

Riley humpede op ad trappen og gik ind i bygningen

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

hvorefter hun lukkede gadedøren bag sig. Ikke meget havde forandret sig siden det sidste møde i Lavet. Der hang stadig spindelvæv fra loftet og gulvene var dækket af støv og bortkastede papbægre fra Starbucks. Et nys overfaldt hende. Så endnu et. Hun trak et lømmetørklæde frem fra lommen og pudsede næse mens hun gik ind i det store auditorium. Det var et vidstrakt lokale med ubehagelige træbænke der strakte sig i tre sektioner mod bagenden af bygningen. De fleste af dem henlå i mørke nu. Der havde engang været et pibeorgel, men det var for længst væk. Metal var alt for værdifuldt.

På gulvet foran hende var en våd streg i støvet som indkredsede området hvor mødet blev holdt. Hvorfor dæmonfangerne ulejlignede sig med at lave en beskyttende ring af vievand, forstod Riley ikke. Ingen dæmon ville begive sig ind i et rum fuldt af dæmonfingere. Det ville være et vildt dumt træk. Men det var stadig en del af traditionen og det var op til en lærling at sikre at den beskyttende ring blev lavet ordentligt. En dag ville det blive hendes tur.

Riley trådte over linjen og tøvede. Dette var kun anden gang hun havde stået foran Lavet. Den første gang havde ikke været nogen fornøjelse og der havde været en heftig debat om hvorvidt de skulle udstede en lærlingelicens til hende. De fleste af dæmonfangerne havde været ligeglade, men et par stykker af dem afskyede hende tydeligvis. Ikke på grund af hendes far, men fordi hun ikke var en mand. De ville være hendes fjender i aften.

Og jeg har selv givet dem ammunitionen.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Kun stueetagens offentlige område var belyst. Over hende svævede støvpartikler rundt i det klare lys der strømmede ned fra projektørerne. Lamperne tjente desuden som varmekilde hvilket gjorde at resten af bygningen var ubehageligt kølig.

Mødet var allerede gået i gang og hendes far sad ved et af de runde banketborde med armene over kors. Det var hans 'nu har jeg snart fået nok, du irriterer mig virkelig'-stilling. Han var iklædt sin jakke og sweatshirt fra Georgia Tech og et par falmede jeans. Hans brune hår trængte virkelig til at blive klippet. Han lignede en helt almindelig far – bortset fra at han levede af at indfange dæmoner.

„Hvordan kunne så simpel en opgave løbe så meget af sporet, Blackthorne?“ spurgte en ældre mand. Han havde grå hår i tindingerne og et dybt, halvmåneformet ar som løb hele vejen ned langs den ene side af hans ansigt. Hans næse havde været brækket og var ikke helet ordentligt. Det fik ham til at ligne en mellemting mellem en pirat og en forbryder.

Harper. Den højest rangerende af de tre dæmonfangermestre i Atlantas Lav.

„Det er det vi er her for. For at finde ud af det,“ svarede hendes far med afsnuppet stemme. „Riley burde snart være her og så kan vi få hele historien.“

„Jeg er ligeglad med om hun er her eller ej. Efter min mening er hun færdig,“ sagde Harper. Hans hånlige ansigtsudtryk trak hans ar skævt.

„Vi har alle begået fejl.“ Hendes far pegede på en musku-

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

løs, sort mand ved et bord i nærheden. „Morton ødelagde et retslokale i forsøget på at indfange en firer lige efter at han var blevet svend. Uheld sker.“

„Hvor skulle jeg vide det fra?“ sagde Morton og bredte hænderne ud til siden. Han var en af de få afroamerikanere i Lavet og han lignede en der burde sælge huse i stedet for at indfange djævle. „Forsvarsadvokaten opførte sig præcis som en dæmon. Jeg har stadig et sagsanlæg på halsen efter den episode.“

Der lød dæmpet latter.

Hendes far nikkede. „Min pointe er at Riley er kvik og hun hører efter hvad der bliver sagt. Hun skal nok tage ved lære af det her og hendes næste indfangning vil være lige efter bogen.“

„Det er bedre end din sidste lærling,“ spøjte en eller anden. „Han hørte aldrig efter.“

Beck trådte ind i kredsen af lys. „Godaften, alle sammen,“ sagde han.

„Når man taler om djævelen,“ råbte den samme dæmonfanger. „Hvad har du at sige i den her sag, hr. Selvfed?“

Ud fra Becks anspændte holdning kunne Riley se at han ikke brød sig om øgenavnet. Men han trak bare på skuldrene og parkerede sig ved hendes fars bord. Så hev han to flasker øl frem fra sin sportstaske og stillede dem foran sig. Efter at have fjernet kapslen fra den ene tog han en lang slurk og lænede sig godt tilbage i sædet som om han skulle til at se et skuespil.

Din egoistiske skid. Han havde ikke tænkt sig at forsvare

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

hende. Hvor mange gange havde hendes far ikke reddet hans røv? *Så meget for den taknemlighed.*

Riley gnavede på indersiden af underlæben indtil hun kunne smage blod, så trådte hun ind i lyset og måtte blinke for at klare synet. Da de fik øje på hende begyndte et par af dæmonfangerne at fnise. Hun stod fast med hænderne knyttede ned langs siden.

„Der har vi jo den lille kluddermikkell der lavede så meget fucking lort i den,“ sagde Harper.

Rileys far skulede. „Tal ordentligt, Harper.“

„Hun burde ikke være her hvis hun ikke kan klare det.“

„Der er ingen grund til at være grov,“ insisterede en anden dæmonfanger. Det var Jackson, Lavets kasserer. Han var en høj, tynd mand med gedebukkeskæg og hestehale. Han havde arbejdet for byrådet før den første runde af massefyringer fandt sted for få år siden. I stedet for at svare spyttede Harper på gulvet og gravede derefter en ny klump skrå frem.

Selvom Riley mest af alt havde lyst til bare at kaste sig i armene på sin far, tog hun sig god tid til at gå over til ham. Hun nægtede at opføre sig som en skræmt, lille pige foran de idioter selvom hun dybt nede var ved at flippe fuldstændig ud.

Hendes far rejste sig, lagde hænderne på hendes skuldre og så hende dybt i øjnene. Da han så skaderne i hendes ansigt, krympede han sig.

„Er du okay?“ Hun nikkede. Han klemte hende forsigtigt om skuldrene for at vise sin støtte. „Så fortæl dem hvad

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

der skete derinde.“

Han havde behandlet hende som en voksen, ikke et skræmt barn. Den simple gestus gav hende mod til at se dem i øjnene.

Hun lod blikket løbe over kredsene af mænd omkring sig. Der var omkring tredive af dem. De fleste af dem var midaldrende som hendes far. De var blevet dæmonfangere da deres tidligere karrierer var forbi, ødelagt af en økonomi der aldrig havde ramt andet end bunden. Bitterheden hang om dem som en tyk vinterfrakke.

Riley rømmede sig og gjorde sig klar. Harper knipsede utålmodigt med fingrene. „Kom så, ud med det. Vi har sgu ikke hele aftenen.“

„Lad ham ikke tirre dig,“ mumlede hendes far.

Hun håbede at stemmen ikke ville skælve og aflagde rapport. Hendes ord lød så ubetydelige i den enorme bygning, som en mus der peb foran en flok løver.

Da hun var færdig, fnyste Harper, lagde armene over kors og afslørede en blodrød tatovering på underarmen. Den forestillede et kranium med en sprællende djævel i munden.

„Dæmoner arbejder ikke sammen,“ sagde han. „Det ved enhver lærling. Måske lige bortset fra dig.“

Han fik det til at lyde som om hun løj.

„Hvordan vil du ellers forklare skaderne?“ spurgte Morton.

„Det ved jeg ikke og jeg er også ligeglad,“ sagde Harper. „Det eneste der betyder noget er at vi er blevet gjort til grin

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

foran hele byen og at vi ved hvis skyld det er.“

Der udbrød en mumlende diskussion iblandt dem.

„Så let er det ikke,“ begyndte hendes far. „Hvis dæmone slår sig sammen, er vi nødt til at finde ud af hvorfor de har ændret taktik.“

„Du prøver på at redde din mægunges røv, Blackthorne. Havde hun ikke været din datter, ville hun aldrig have fået den licens.“

Beck rørte på sig og satte sin ølflaske på bordet med et *klunk*. „Hvorfor ikke? Hun opfyldte alle kravene.“

Harper svingede sit mørke blik mod ham. „Kan du ikke være fucking ligeglad? Eller du er måske ude efter at prøvekøre hende?“

Rileys far rettede sig op i stolen, hans ansigt var ildrødt af vrede. Beck på den anden side var iskold og rolig. Det var ikke hvad hun havde forventet af ham.

Han fjernede kapslen fra den anden flaske, tog en ordentlig slurk og smækkede så med læberne. „Nah, hun er for ung. Hun kan ikke købe øl til mig.“

„Det har du fandeme ret i,“ var der en der råbte. „Hun er rent kuvøseguf.“

Rynkerne i hendes fars pande blev dybere.

„Jeg synes vi skal tage et kig på optagelserne fra bibliotekets overvågningskameraer,“ sagde Beck med en tyk dræven der var langt mere udtalt end sædvanlig. „Så vil vi kunne finde ud af om der var en anden dæmon til stede.“

„Det vil tage for lang tid at få adgang til dem. Vi skal have stemt om det her nu,“ hævdede Harper.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

„Vi har ikke brug for optagelserne, mester.“ Det var Simon Adler, Harpers lærling. Han var høj, havde blå øjne og helt lyst hår med let bølget fald. Da Riley var lille havde hendes mor købt en engel til at sætte på toppen af juletræet. Simons hår havde samme farve som englens. Han var et par år ældre end hende og iført et par jeans og en 'Blessid Union of Souls'-T-shirt. Et trækors hang om hans hals i en tyk lædersnor.

„Der er allerede en video af det på internettet,“ sagde han og gestikulerede mod den bærbare computer på bordet foran ham. Hun var overrasket over at han ville tage den med ind i den her støvkugle.

Harper sendte ham et rasende blik. „Hvem fanden spurgte dig?“

„Undskyld,“ svarede Simon, „men jeg troede at vi ønskede at finde ud af sandheden.“

„Du har gud hjælpe mig at holde din forbandede mund lukket medmindre jeg siger andet, er du med?“

Blasfemien fik lærlingen til at krympe sig.

Beck blandede sig. „Helt ærligt, Simon gør jo bare hvad enhver *god* dæmonfanger ville gøre – holder øje med dæmonerne. Det er da det du lærer ham, ikke?“

Harpers ansigt blev mørkt af vrede hvilket virkelig fik arret til skille sig ud.

„Lad os se det,“ råbte Jackson. „Måske vil det gøre det lettere at lave rapporten til Kirken.“

Kirken. Dæmonfangerne indfangede kun dæmonerne, det var Kirken der var ansvarlig for at tage sig af dem efter-

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

følgende. Det var et indviklet arrangement, men det havde fungeret i århundreder. Lavet anstrengte sig altid til det yderste for ikke at pisse Kirken af.

Simon hakkede løs på tastaturet mens mændene samlede sig om ham. Der var for mange dæmonfangere så det så ud til at de ville blive nødt til at skiftes til at kigge på skærmen. De begyndte at kommentere samtidig med videoen.

„For pokker, se lige den flyvende tackling,“ sagde Morton. „Det må have gjort ondt.“

Det gjorde det også.

„Hun fik ham!“ råbte en af dem.

„Åh, shit, se på ...“

Bogreolen. Et ordentligt brag lød fra computerens højtalere. Udmattet og skælvende sank Riley ned på den nærmeste stol. Hendes far skubbede en flaske vand over til hende. Hun skruede plastikproppen af og sugede den kølige væske i sig slurk efter slurk. Hendes mave rumlede, en påmindelse om at hun ikke havde spist siden morgenmaden.

Hendes far havde ikke skyndt sig over for at se videoen. Der var kun én grund til det. *Han tror jeg har klokket i det.*

Det sved endnu mere end det brændende dæmonbid.

Til sidst satte Simon computeren foran hendes far. „Bare tryk på den her knap og så afspiller den.“ Han sendte Riley et hurtigt smil og trak sig tilbage.

Dæmonfangerne samlede sig bag hende mens de snakkede indbyrdes. En af dem var Beck. Hun bed tænderne sammen i forventning om hvad der måtte komme.

„Er du klar?“ spurgte hendes far.

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆBT

Hun nikkede.

Det var værre anden gang. Som at se et afsnit af *Dæmonland* på tv, men denne gang havde hun selv hovedrollen og der var ikke nogen stuntmand. Hvem der så end havde optaget videoen havde gjort et ganske udmærket stykke arbejde, selvom billedet med jævne mellemrum gyngede voldsomt.

Den er ude over hele nettet. Folk i fremmede lande ville se videoen og le ad hende. Gøre nar af hende. Det ville være umuligt for hende at gemme sig.

„Se lige på alt det der flyver rundt,“ udbrød en eller anden.

Beck gispede da bogreolen begik selvmord. Den sidste del af videoen viste Riley der blodig og forslået humpede ud af biblioteket.

„Du godeste,“ hviskede hendes far og trak hende ind til sig i et knus så voldsomt at hun ikke kunne få vejret. Han var ikke sur på hende eller skuffet. Han krammede kun så hårdt når han var bange. Da han gav slip på hende, kunne hun læse det i hans ansigt selvom han forsøgte at skjule det. Så smilede han og små rynker kom til syne omkring hans brune øjne. „Du gjorde det virkelig godt, Riley. Jeg er så stolt af dig.“

Hun tabte underkæben da risikoen for tårer vendte tilbage.

„Ditto,“ sagde Beck og vendte tilbage til sin øl.

Da hun kiggede op, var alle øjne rettet mod hende. Et par af dæmonfangerne nikkede til hende for at vise deres

JANA OLIVER
THE DEMON TRAPPERS
FORTÆLT

respekt. Jackson kiggede på Harper og så tilbage på hende.

„Det var fandeme ikke en kategori et,“ sagde han.

„Jeg er enig. Det var helt sikkert en geo-djævel,“ sagde en anden.

Harper rettede sig op. „Det er lige meget. Vi kan ikke lade hende slippe uden videre. Det giver os et dårligt ry.“

„Åhr, fuck dig selv, Harper,“ knurrede Jackson. „Du har hadet samtlige lærlinge vi nogensinde har haft. Dem du oplærer, behandler du som lort. Det ved jeg bedre end de fleste.“

„Hvis du ikke var sådan et fjols, Jackson,“ begyndte mesteren.

Hendes far rykkede hende i ærmet. „Hvorfor går du ikke udenfor? Det bliver grimt og jeg ville have det bedre hvis du ikke hørte det hele.“

„Men hvad med min licens?“ spurgte hun.

„Det er derfor det bliver grimt.“

Åh.

Beck smed sine nøgler på bordet foran hende. „Hold dæmonen med selskab. Han savner dig sikkert.“

Hun skulede ad ham.

Hendes far blandede sig. „Vent i pickuppen og lås dørene. Jeg kommer snart ud. Smut så. Det skal nok gå.“

Det skal nok gå.

Det lød som en forbandelse.